

CARLSON, RUTH

Längtan : dikter / af Ruth Carlson

[S.l.] : [s.n.]

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ➔ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ➔ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ➔ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ➔ *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ➔ *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- ➔ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

- ➔ <http://search.books2ebooks.eu/>

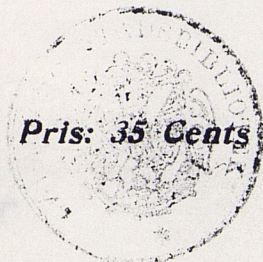
LÄNGTAN

81A

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Vitt. Sv.

Långtan

Pris: 35 Cents

Öfver

af

Ruth Carlson

Kopia efter orig. i GUB.

Kungl.
STC

Vit

Pris: 35.000

Kopia efter orig. i GUB.

(N:o) dith.

So. amer.

Sv. Saml.

Vitt. Sv.

o

Längtan

Dikter

af

Ruth Carlson

Kungl
STC

Vit

Längtan

Dikter

Ruth Carlsson

Författarinnan
är datter till

Sjökapten Olof Nilson och hans maka,
hän Domsten. på Hålsingborg.
Ståne Sverige.

TILL MITT FÖRSTA HAFTE.

"Du skapar med din egen härtas slag,
af mitt alla minnen skildrande jag,
min egenaste bildning jag skinder med dig
Gå — alla mina hjärtan och leda för mig"

FÖRFATTARINNAN.

Kungl
ST

Vit

namn: [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Längtan

Längtan är att sträcka,
en ändlös smärta,
ens tomma händer,
sedan alla tankar,
gå till drömmars mål:
färdas drömfigurer,
sörjas hvad som varit,
färdas värmt och släkt
här, då som flytt,
här, då som flytt.

TILL MITT FÖRSTA HÄFTE:

*"Du skapats med hvarje mitt hjärtas slag,
af mitt allra innersta skälfvande jag,
min varmaste hälsning jag sänder med dig.
Gå — vinn allas hjärtan och tala för mig."*

FÖRFATTARINNAN.

Kungl
ST

Vit

TILL MITT FÖRSTA HAFTE:

"Du skapats med hvarje mitt hjärtas slag.
af mitt allra innersta skälfbande jag,
min varmaste höstning jag sänder med dig
Gå — min allas hjärta och tal för mig"

FÖRFATTARINNAN.

Längtan

Längtan är att sträcka,
uti ändlös smärta,
sina tomma händer,
medan alla tankar,
gå till drömmars mål;
famna drömfigurer,
minnas hvad som varit,
bedja varmt och älska
åter, tid som flytt.

Höra ton i natten
utaf brustna strängar,
höra sakta vågskvalp
utaf tårars flod;
tvifvelen, som härja
uti mörka stunder,
famla efter klarhet
att få gåtan löst.
Hoppets strängar spela
medan gråten snyftar,
ensamheten klagar
allra djupast inne.

Längtan

Längtan är en smärta,
 ett ändlöst smärta,
 sina tomma händer,
 medan alla tankar,
 gå till drömmars mål;
 lamma drömmens
 minnas hvad som varit,
 bedja varmt och älska
 åter, tid som flytt.
 Hörs ton i natten
 när brustna strängar,
 höra sakta väskvål
 när tårars flod;
 tvivelen, som härja
 ett mörkt stunder,
 lampa efter klarhet
 att få gåtan löst.
 Hopets strängar spela
 medan rytten snölar,
 ensamheten klagar
 alla djupast inne.

Ut till valfärd draga
minnena gemensamt,
tända lägereldar
kring helig altargrund;
klockors sakta klämtning,
ekot ifrån fjärran,
toners stilla nynning,
fläkt af anad frid.
Pilgrimsspår i sanden,
dagar öfver heden,
solljus öfver vägen,
vindens stilla sus;
utaf daggfrisk droppe
fälten börja grönska,
flätas in i väfven
silfvertråd så spröd.
Öfver åkerns tegar
ången stiger sakta,
lifvets värme sipprar
genom bark och stam;
hafvet ligger stilla,
men forsen piskar skummet,
yr i vilda hvirflar
af frihetslusta full.
Tunga suckar samlas
nedanför i dalen,
hota spränga hindren,
stillna af ändå.
Klagar ändock längtan
uti ändlös smärta,
sträcker tomma händer
medan gråten snyftar
djupast därinunder.

Ut till vallfärd drags
minnens gemensamt,
lända lägerledar
kring helig altargrund;
blockets sakta klämning,
ekot i låga fjärran,
toners stilla nyning,
läkt af and frid-
Påminnspar i sanden,
dagrar öfver heden,
solljus öfver vägen,
vindens stilla sus;
utal dagglrik droppe
lästen borta grönska,
fläsk in i välen
silfverträd så spröd.
Öfver åkerns tegar
ängan stiger sakta,
flöets värme sipprar
genom bark och stam;
halvst ligger stilla,
men forsen piskar skummet,
yt i vildd hvirlfar
af fridets lusta full.
Tunga suckar samlas
nedanför i dalen,
hota spränga hindren,
stillas af ändå.
Klagar ändock längtan
uti ändlös smärta,
sträcker tomma händer
medan gråten snöfar
djupast därtunder.

Sjung mig till ro!

Sjung mig till ro,
ack, vagga mig in.
Bjud hvilan att bo
i mitt hjärta och sinn'!
Jag är ju så trött
till kropp och till själ —
vill hvila så sött,
så länge och väl.

Vakta och vaka,
stör ej min ro;
kanske tillbaka
den kommer, min tro
på barnårens drömmar,
så väck mig ej opp —
att sorgerna glömma,
det är ju mitt hopp.

Stig sakta på färden,
tyst vid mitt läger;
i drömmen jag söker
hvem i världen jag äger —
de dallrande toner
af undertryckt gråt
bedjande, sökande
följa mig åt.

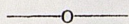
Sjung mig till ro!

Sjung mig till ro,
ack, vaggas mig in
Blod hvilat att do
i mitt hjärta och sinn!
Jag är ju så trött
till kropp och till själ —
vill hvila så sött,
så länge och väl.

Vakta och vaka,
stör ej min ro;
kanake tillbaka
den kommer, min tro
på barnrens drömmar,
så väck mig ej opp —
att sorgernas glömma,
det är ju mitt hopp.

Sig sakta på färden,
lyst vid min läger;
i drömmen jag söker
hvem i världen jag äger —
de delftande toner
af undertryckt gråt
bedjande, sökande
följa mig åt.

Ack, nynna din visa,
vagga mig mer,
hvilan i sömnen
milt mot mig ler. —
Svalkar, ger lisa,
ger åter min tro.
Så nynna din visa
du — sjung mig till ro.

Vid tårarnas källa

Jag stått invid tårarnas källa,
som ymnig och klar synes välla
bland mossan i djupaste skogen.
Där skåda' jag ner i ett bottenlöst djup,
som porla' kring stenar vid hållar och stup,
och allting med sorgen förtrogen.

Jag skåda' dit ner och kände igen
tårar, som runnit och rinna ju än
på vägen till tårarnas källa.
De runnit sin bana i tusende år —
sorgens, som grumlat, och fröjdernas tår,
som muntert i klarhet framvälla.

Tårarna rinna, som hjärtan förtvina.
När skall *den* källan i skogen väl sina?

Ack, nyans din vis,
vaggas mig mer,
hvilen i sönnen
mitt mot mig let. —
Svalkar, ger läs,
ger åter min tro.
Så nyans din vis,
du — sjung mig till ro.

Vid tårarnas källa

Jag stett invid tårarnas källa,
som ymnig och klar synes välla
bland mossan i djupaste skogen.
Der skåda, jag ner i ett bottenlöst djup,
som perla, kring stenar vid hällar och stup,
och allting med sorgen förtrogen.

Jag skåda, dit ner och kände igen
tårar, som runnit och rinna ju än
på vägen till tårarnas källa.
De runnit sin bens i tusende år —
sorgens, som grumlat, och fröjdernas tår,
som rusat i klarhet framvälla.

Tårarna rinna, som hjärtan förtvinna.
När skall den källan i skogen väl sinna?

Vårlängtan

Från mitt fönster skådar jag
öfver hafvets stränder.
Holmar, träd och vackra hus
hvert jag blicken vänder.
Och jag känner, där jag står,
aningarna komma
om en skön och härlig vår,
värme, sol och sommar.

Våren skänker nyfött hopp
åt hvert mänskosinne.
Ädla känslor spira opp
allra djupast inne.
Hjärtan, som närt bitterhet,
sorg, som tårt i ensamhet,
börjar att förblekna.

Liksom vårens lärka blid
lyfts på lätta vingen,
så vill tanken höja sig
öfver hvardagstingen.
Välkommen vår med luftig sky,
jag längtar till ditt möte!
Värm upp hvert molnhöljt vintergny,
bär frid uti ditt sköte!

Vårhången

Från mitt fönster skådar jag
öfver hafvets stränder,
Hömmar, rind och vackra hus
hvar jag blickar vänder.
Och jag känner, där jag står,
sångarens komma
om en skön och härlig vår,
värme, sol och sommar.

Vårn skänker nyfött hopp
åt hvartt människosinne.
Ädla känslor spira upp
alla djupast inne.
Hjertan, som närt bitterhet,
sorg som tätt i enarmhet,
börjar att förblekna.

Isom vårens länka bild
lyfts på lätta vingar,
så vill tanken höja sig
öfver hvarstegningen.
Välkommen vår med lustig sky,
jag längtar till ditt möte!
Värn upp hvart möten till vintersky,
där find en ditt sköte!

I ensamhet

Mörk är natten,
halvett mot mig brusar,
Ingen stjärna syns på himlapell.
Ingen mig mot ratten,
fast vinden motigt susar,
men ensamheten kännes, som

Borgen i skogen

Djupt in i drömmarnas skog står min borg,
dit hittar ej tvedräkt, ej oro, ej sorg,
blott lyckan är gäst i den borgen.
Dit leder endast en smal liten stig,
bland mjukaste mossan slingrar den sig
och trygg är den vägen till borgen.

Den ligger inbäddad i lugnet, min hydda,
det tätaste löfvärk skall alltid den skydda
mot höstens och vinterens kyla.
Den borgen är byggd utaf längtande tankar,
när färden blir tröttsam att där kasta ankar,
i borgen djupt inne i skogen.

Och grenen i min täppa kan ingen ovän hitta,
där vingskjuten fågel skall uti ro få sitta
bland blommande rosor och liljor.
Där glömmes alla tårar den öfver heden strött,
och alla sorger skådas där uti rosenrött,
ty borgen är gömd uti skogen.

Och kärlekens insegel är på den borgens dörr,
men dit kan ingen hitta som ej gått stigen förr,
ty vägen går långt in i skogen.
Men om jag hör en hviskning invid mitt fönster där,
jag jublar högt af lycka, jag vet ju hvem det är,
ty vi två byggde borgen i skogen.

Borgen i skogen

Djupt in i drömmarnas skog står min borg,
den hvars ej tvivelaktigt ej oro ej sorg,
blott lyckan är gäst i den borgen.
Där leder endast en smal liden stig,
bland myskaste mossan skugrar den sig,
och tryggt är den vägen till borgen.

Den ligger inbäddad i lugnet min bygd,
det tättaste lövverk skall alltid den skydda
mot höstens och vinterns kyla.
Den borgen är byggd utsläpande tankar,
när färdan blir tröttsam att där kasta ankare,
i borgen djupt inne i skogen.

Och gräset i min täppa kan ingen övernatta,
där vingeskjuten fågel skall uti ro få sitta.
Bland blommande rosor och liljor
Där glömmes alla tårar den öfver hedens strött,
och alla sorger skådas där uti rosenfält,
i borgen är gömd uti skogen.

Och kärlekens mangel är på den borgens dörr,
men dit kan ingen hita som ej gått stigen förr.
I vägen går långt in i skogen,
Men om jag hör en hälsning invid mitt fönster där,
Jag jublar hört att lycka jag vet ju hvem det är,
O vi två byggde borgen i skogen.

I ensamhet

Så lugn,
blott lugn mitt hjärta,
och klaga icke så! Mörk är natten,
Fri ifrån sorg o hafvet mot mig brusar.
så längtar du är Ingen stjärna syns på himlapell.
Fyll din famn n Jag lutar mig mot ratten,
iyll den om igen fast vinden motigt susar,
och vet att ena men ensamheten kännes, som
är din bästa vän aldrig förr i kväll.
Så plöj den frisa Det skvalpar invid stäffen
ditt enda val — och daggen faller våt,
och styr blott g det talas som af röster
du än ej hoppet och snyftas som af gråt,
men ingen hoppets stråle
från mörka himlapellen
min farkost för på stråten,
där den styr ut i kvällen.

Det var en gång — — — — —

Allt i natten
Jag hör det hviska klagar så vemodsfyllt just nu,
jag hör det skvalpar mitt hjärta snyftar, gråter,
Vinden ilar sin väg o bölja, såsom du.
suar sakta — Det Ty kanske uppå färden
Röster höras bland jag dock till slut förgår,
Ekot svarar — och målet, som jag söker,
I röda rosornas jag kanske aldrig når. —
hanslor surra — Men hvarför klaga, böljor?
Från allt som står Nog blir det lugn en dag.
siger dottern — När jorden mjukt mig höljer,
En gång klaga då hvilar äfven jag. —
men nu jag suckar Trots allt, att någons tanke
kan möta min i kväll —
det blir ändå en stjärna,
som gör mig trygg och säll.

I ensamhet

Mörk är natten
halvet mot mig bursat.
Ingen stjärna syns på himlsboll.
Jag lutar mig mot ratten
fast vinden moget susar.
Men ensamheten kännes, som
svidrig fört i kväll.
Det skedde sig invid stäven
och daggen faller vät,
det tafs som al röster
och snyltas som al gråt.
Men ingen hoppets erinre
från mörks himlsbollen
min tarkest för på stäven
där den styr ut i kvällen.

Allt i natten
klagar så vernodstallt just nu,
mitt hjärta snivtar gråter,
o höjla, såsom du.
Ty kanske upgå lärden
jag dock till sin förkär,
och mårlet som jag söker
jag kanske aldrig när.
Men hvarför klaga, höjler?
Nog blir det lagn en dag.
När jorden mjukt mig höjler,
då hollar stäven jag.
Trots allt, att någons tanke
kan möta min i kväll —
det blir ändå en stjärna,
som för mig tryg och säll.

Så lugn,
 blott lugn mitt hjärta,
 och klaga icke så!
 Fri ifrån sorg och smärta,
 så längtar du ändå.
 Fyll din famn med rosor,
 fyll den om igen,
 och vet att ensamheten
 är din bästa vän.
 Så plöj den friska vågen,
 ditt enda val — till sist,
 och styr blott glad i hågen —
 du än ej hoppet mist.

— o —

Det var en gång

Jag hör det hviskar i böljans sång,
 jag hör det skvalpar — Det var en gång!

Vinden ilar sin väg så lång,
 susar sakta — Det var en gång!

Röster höras bland klippor mång',
 Ekot svarar — Det var en gång!

I röda rosornas mjuka fång
 humlor surra — Det var en gång!

Från allt som står uti fager blom
 stiger doften — Det var en gång!

En gång klinga' af fröjd min sång,
 men nu jag suckar — Det var en gång!

Så lugn,
 blott lugn mitt hjärta,
 och klaga icke så!
 En liden sorg och smärta,
 så hägrar du ändå.
 Fyll din lamm med rosor,
 Fyll den om igen,
 och vet att ensamheten
 är din bästa vän.
 Så blöt den friska vägen,
 ditt enda val — till sist,
 och styr blott glad i hågen —
 du än ej hoppet mist.

Det var en gång

Jag hör det hviskar i böljans sång,
 jag hör det skvalpar — Det var en gång!
 Vinden flär sin väg så lång,
 susar saltas — Det var en gång!
 Röster höras bland klippor mång,
 Ekot svarar — Det var en gång!
 I röda rosornas arjuka läng,
 humlor surra — Det var en gång!
 Från allt som står ut iager blom
 stiger doften — Det var en gång!
 En gång klinga' af fröjd min sång,
 men nu jag suckar — Det var en gång!

Mors arbetsdag

Hon knappt hunnit komma i säng med sin kropp
förr'n det är arla morgon och tid att gå opp.
Att hinna med allt hon knappast kan tro;
den öfriga familjen kan dock sofva i ro.

Men mor håller ut och timmarna flyr
från ett till ett annat, grå hvardagsbestyr;
laga alla kläder, koka all mat,
sopa och diska alla tallrikar och fat.

Tvätta och stryka, sticka och sy.
Allt detta är nog mycket hufvudbry.
Men köpa det billigaste och bästa att få,
får också mor göra, om allt skall bestå.

Och till kvällen, när alla till hvila fått gå,
då har mor alla strumpor att stoppa också,
och all denna sträfvan gör lilla mor trött,
gör henne för tidigt så gammal och nött.

Gif mor en handräckning, om liten, om stor.
Om son eller dotter, har du skuld till din mor.
Du har att betala, om gammal, om ung —
dröjer du länge, blir skulden dig tung.

Och alla de doftande blommor du strör
en gång vid mors bår, de vissna och dör,
men den ros du gaf mor uppå lefnadens stig
skall dofta och blomma äfven för dig.

Mors arbetsdag

Hon knäppt hunnit komma i säng med sin kropp
förrän det är nio morgon och tid att gå upp.
Att hundra med allt hon knäppt kan tro;
den öfriga familjen kan dock sova i ro.

Men mor håller in och tinnarens lyster
liten en till ett annat, grå hvarstagsbestyr;
läga alla kläder, koka all mat,
sopa och diska alla tallrikar och fat.

Tvätta och stryka, sticka och sy,
Allt detta är nog mycket hufvudsty.
Men köpa den billigaste och bästa att lå,
för också mor gör, om allt skall bestå.

Och till kvällen, när alla till hvila fått gå,
då har mor alla stannat att stoppa också,
och all denna strävan gör lilla mor trött,
gör henne för tidigt så gammal och nöd.

Går mor en handväskning, om liten, om stor,
Om son eller dotter, har du skuld till din mor.
Du har att betala, om gammal, om ung —
dröjer du länge, blir skulden dig tung.

Och alla de dottande blommor du strö
en gång vid mors här, de vissna och dö,
men den ros du sat mor upp på betänkans stig
skall döta och blommas även för dig.

Månskenskvällar

Månken öfver vidderna,
silfverstänk i skyn
speglar sig i vågorna
efter stormebyn.
Sakta, nynnande hviskningar
nå till mitt läger hän,
skuggornas många skiftningar
svinna och komma igen.

Smekande månskensstrålar
far genom rutan in.
Glitrande, gyllene flöden
fylla ock helt mitt sinn'.
Domnande drömmarna vakna
i nattvindens daggfriska fläkt
af drufvornas fullaste knippen
och gryende morgonens väkt.

Färgrika löfven prassla,
sväfva så sakta ned;
saltsjödofterna stiga
bort öfver strandstigsled.
Klaraste stjärnor i natten,
på djupblå himmelens pell,
lysa på land och vatten,
vaka vid hemmets tjäll.

Mänskensvällan

Mänsken öfver vidder,
silvverstråk i skyn
speglar sig i vågorna
efter stormdy.
Sakta rytmiskt hviskningar
och till mitt läger här,
skuggorna många skottningar
svinna och komma igen.

Smekande människansstrålar
tar genom rummet
Glutande gyllene floden
fylla och fullt sitt
Domande drömmarnas sken
i nattvindens dagdriska fläkt
at drömmarnas fullaste knippen
och gryende morgnans väkt.

Färgrika lifven pressa,
sväva så sakta ned,
sallföroffrens stiga
bort öfver strandstygget
Kläraste stjärnor i ratten
på djupets himmelsk bely
lys på land och vatten
vaka vid hemnets fjäll.

Se uppåt, se framåt, snart gifves dig tröst.
Ty våren skall följa på vinter och höst!
Om mörkret än sättnar haf mod, du min vän,
af vårsolens strålar det

Gif rosorna nu

Du mänska, som vandrar stundtids
och trampar stark,
det finnes och beder om att allt hvad i världen en mänska kan få
af sällhet och lycka — det skulle jag nå.

Nu, medan Lik spädaste planta i blommornas land,
förr'n blickar som vårdas af kärleksfull mästares hand,
kallt, jag lefde af ömhet från hemmets härd,
Ty minns af afskild från kampen i villande värld.

Förtrogen jag var båd' med stockar och sten
bland ljung och bland mossor och blom-
mande gren,
med fågel i sky och med månen, som såg
leende ned då jag gunga på våg.

Och åren försvunno i främmande land,
jag trodde mig där som på fädernestrand
få vänskap så ädel, uthållig och god,
som fyllde min längtan och styrkte mitt
mod.

Nog bjudits mig rosor med vänskaplig hand
af syskon från norden, från fäderneland;
glatt rosen jag tagit, men vissnat den har
och törnen, som sargat, den blott lämnat
kvar.

* *
*

Gif rosenarna nu

Jag ledde och drömde i ungdomens vår
 så oskuldsfullt hjärt om kommande år,
 att allt hvad i världen en mänska kan få
 af sällhet och lycka — det skulle jag nå

Lik spädaste blanda i blommarnas land,
 som värdas af kärleksfull mästares hand,
 jag ledde af ömhet från hemmets hård,
 afskild från kampen i villande värld.

Förtrogen jag var bad med stockar och sten
 bland ljung och bland mossor och blom-
 mande gräs,
 med fågel i sky och med månen, som såg
 ledande ned då jag gunga på våg.

Och ären förtvunna i främmande land,
 jag trodde mig där som på fädernesland,
 af vänskap så ädel, utdillig och god,
 som fyllde min längtan och styrkte mitt
 mod.

Nu bländas mig roser med vänskaplig hand
 af syden från nordens från fädernesland;
 statt rosen jag tagit, men visst den har
 och tömmer, som sargat, den blott lämnat
 kvar.

* * *

Se uppåt, se framåt, snart gifves dig tröst,
ty våren skall följa på vinter och höst!
Om mörkret än tättnar, haf mod, du min vän,
af vårsolens strålar det skingras igen.

Du mänska, som vandrar så hurtig och
stark,

och trampar på säker och kärleksfull mark:
det finnes så mången, som längtande går
och beder om värme, om sol och om vår!

Nu, medan du lefver, ack gif af ditt allt,
förr'n blicken har brustit och hjärtat är
kallt.

Ty minns att när grafven har skilt eder åt,
då höres ej mer ert "Förlåt, ack förlåt"!

Min själ är hos dig
och vill blomströ din stig;

— 0 —

Ty jag vet att hvar där
bränt som eid vid den här
som bär lyckan till grafvens famn:
först dötrarna två,
sedan arken också,
där en som i böljor fick barn.

Men ack, mor, glöm ej mig,
Äfven jag älskar dig,
och jag tänker mig ena i världens
Går du bort från oss två,
blir det väl som gått ned,
blir det färgt och mörkt invid härden.

Se uppåt, se framåt, snart ges dig tröst,
Ty vägen skall följa på vinter och höst!
Om mörkret än tätnar, bad mod du min vän,
At vårsolens strålar det skingras igen.

Du mänska, som vandrar så hurig och
stark,

och trampar på säker och kärleksfull mark;
det finnes så många, som längtande går
och beder om värme, om sol och om vår!

Nu, medan du lefver, ack gif åt ditt all,
För'n bliden har brunnit och brunnit är
kallt.

Ty minns att när graven har skift edert år,
Då höres ej mer ett "Förhär, ack förlåt!"

Till mor är min sång

Mor, till dig är min sång,
du skall veta en gång
att jag tänker och känner med dig.
Hvad jag förr ej förstod
står nu skrifvet i blod,
så lätta ditt hjärta för mig.

Mor, min famn är så vid,
och jag känner din strid;
det är gott ha en vän uti nöden.
Min själ är hos dig
och vill blomströ din stig;
du är ej ensam i lifvet, i döden.

Ty jag vet att hvar tår
bränt som eld vid den bår
som bar lyckan till grafvens famn:
först döttrarna två,
sedan maken också,
sist en son som i böljor fick hamn.

Men ack, mor, glöm ej mig!
Äfven jag älskar dig,
och jag känner mig ensam i världen.
Går du bort från min led,
blir det sol som gått ned,
blir det fruset och mörkt invid hården.

Till mor är min sång

Mor, till dig är min sång,
du skall veta en gång
att jag tänker och känner med dig.
Hvad jag för ej förstod
står nu skrifvet i blod,
så lära ditt hjärta för mig.

Mor, min förmän är så vid,
och jag känner din strid;
det är gott ha en vän i nöden.
Min själ är hos dig
och vill blomströ din stig;
du är ej ensam i lifvet, i döden.

Ty jag vet att hvat till
bränt som eld vid den här
som har lyckan till grävens förmän;
först dönnarna två,
sedan maken också,
sist en son som i höjor fick hämn.

Men ack, mor, glöm ej mig!
Äfven jag älskar dig,
och jag känner mig ensam i världen.
Går du bort från min led,
blir det sol som gått ned,
blir det fruset och mörkt invid håren.

En moders vådröm

Och pilten slumrar så milt och sött
på bädden, redd utaf rosenrött.
Gullockig moder med ögon blå
på slumraren blickar då och då.

En liten mantel med gyllne bård
hon sömmar i drömmens rosengård.
Och solen lyser i hennes blick
som alltid, då tanken till pilten gick.

Hon ser honom stolt på gångarens rygg
med seger i blicken, så manligt trygg.
Stolts jungfrun så fager emot honom ler,
då sagoprinsen i honom hon ser.

Och gullockig moders ögon, de blå,
på drömmarnas blomströdda stigar gå.
Så solljust det glittrar på blommor och snår,
och sol är i hjärtat, och allting är vår.

Men pilten uppvaknar, en kung i sitt land,
och sträcker en rosig och knubbig hand,
till modern, som trycker till bröstet så öm
barnet — en kvinnas fagraste dröm.

En moderns världsm

Och pitten slumrar så mild och sött
 på bädden, redt utaf rosenröd.
 Gullockig moder med ögon till
 på slumraren blickar då och då.

En liten mannel med Gyllne bård
 hon sömmar i drömmans rosengård.
 Och solen lyser i hennes blick
 som stlöd, då tacker till pitten gick.

Hon ser honom stolt på kängarens ryg
 med seger i blicken, så manligt trygg.
 Stolta jungfrun så läger enor honom för,
 då sagoprisen i honom hon ser.

Och gullockig moders ögon, de blå,
 på drömmarnas blomströdda stigar gå.
 Så sollust det glittrar på blomman och snår,
 och sol är i hjärtat, och allting är vår.

Men pitten uppvaknar, en kung i sitt land,
 och sträcker en rosig och knubbig hand,
 till modern, som trycker till bröstet så öm
 barnet — en kvinnas älskaste dröm.

Och äfven jag blefve en blomma
på tidens omärliga haf,
och skulle på färden dig
så icke du ginge i kväl.

Min önskedikt

Gärna blefve jag Om jag fick allt hvad jag önska':
med fullaste blom och frukter öfverallt,
med de vackraste och en evig sommargrönka,
skulle sjunga aldrig fruset eller kallt.

Men hälet till Då blef jag en kvittrande lärka,
lyfte vingen då allt stod i fagraste blom,
höjdes med så ingen undgick att märka
Till lycksalig all blommande rikedom.

Och själf blef jag en doftande blomma,
min välukt jag spred åt enhvar,
hvar långtande sinne till fromma,
så länge jag doft hade kvar.

Och jag önskar jag blefve ett hjärta
med dörr som vidöppen stod,
och för hvarje tår och hvar smärta
kunde offra mitt eget blod.

Men säkert jag blefve en stjärna
på fästets oändliga blå,
som lyste och ledde så gärna
den rättaste vägen att gå.

En fågelkör, som sjöng om
med vindens en sångkör ut
om natt och i alltets stora
om graf och kungarika

Men också jag blefve en gnista
af solens gedigna gull,
som värmden dig in i det sista
och fyllde din kammare full.

Min önskedikt

Om jag fick allt hvad jag önskar:
blom och frukter öfverallt,
och en evig sommarönska,
aldrig fruset eller kallt.

Då blott jag en kvittande länka,
då allt stod i fästaste blom,
så ingen undgick att märkas
all blommande rikedom.

Och såhelt blott jag en dotrande blommas,
min vällykt jag spred åt enbart,
hvarr länknande sinne till frömmas,
så länge jag dott hade kvar.

Och jag önskar jag blivde en hjärta
med dott som vidöppen stod,
och för hvarje tår och hvar snärta
kunde offra mitt eget blod.

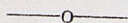
Men säkert jag blivde en stjärna
på färdens oändliga stig,
som lyfte och ledde så gärna
den rännaste vägen att gå.

Men också jag blivde en gnista
af solens gedigen glim,
som värmdo dig in i det sista
och fyllde din kammare full.

Och äfven jag blefve en bölja
på tidens omätliga haf,
och skulle på färden dig följa,
så icke du ginge i kvaf.

Gärna blefve jag sångens gudinna,
med fullaste ton på min del,
med de vekaste ord jag kan finna
skulle sjunga till ro din själ.

Men hälst till en svan blef jag vorden,
lyfte vingen mot rymder blå,
höjdes med dig öfver jorden.
Till lycksaligheten flöge vi då.

Musik

Hvad skönt, hvad sannt, hvad poesi,
hvad underbart det ligger i
musikens toner klara:
förnimmelse af haf och land,
hur storm och vågor slå mot strand,
af år, som hastigt fara.

En fågelkör, som stämmer opp
med vindens sus i högsta topp:
en sångkör utan like —
om natt och dag, som växla om
i alltets stora helgedom,
om graf och kungarike.

Och äfven jag blifve en följa
på tidens omvägiga dal,
och skulle på färden dig följa,
så icke du gånge i kval.

Gärna blifve jag sångens gudinna,
med fullaste ton på min del,
med de vekaste ord jag kan finna
skulle stunga till ro din själ.

Men häst till en svan blif jag worden,
lyfte vingen mot rymder blå,
höjdes med dig öfver jorden,
till lycksaligheten föge vi då.

Musik

Hvad skönt, hvad sammt, hvad poet,
hvad underbart det ligger i
musikens toner klara,
förminnelse af haf och land,
hur storm och vågor slå mot strand,
af år, som hastigt fara.

En fågelkör, som stannar opp
med vindens sus i högsta topp:
en sångkör utan lik —
om natt och dag, som växla om
i allra stans helgedom,
om frid och kungarrik.

Ett vemodsmättat mollackord,
det spelas från min faders gård,
och bragden därur talar
med nordanvindens bistra gny
och morgonrodnans rosensky
kring alla bärg och dalar.

Men tonen äfven bilden ger
af hvita blom, som falla ner
kring hvarje sårat hjärta;
af julens sång, som klingar klar,
och aningsrik och underbar
för hvarje mänsklig smärta.

—o—

Till hafs

Stormen hviner så skummet slår
skyhögt från fräsande vågen;
stormen till trots dock framåt det går
så det knakar i tacklen och tågen.
Nog söker väl hafvet att draga mig ner,
med rasande makter, men jag blott ler,
så trygg och hoppfull i hågen.

Jag släpper ej rodret, om äfven jag ser
drifvande vrak och spillror.

Tänker och hoppas att framtiden ger
starkare människoviljor.

Och skulle trots allt jag kursen min mista,
jag blir på min post, om äfven den sista,
tills döden från plikten mig skiljer.

En vennedsminnet mønstre
der spædes fra min faders gård,
och præsten dæmt taler
med nordens vinderens bister
och morgens bisterens rosenkryd
kring alle bær og daler.

Men tonen riven bilden ser
af hvide blom, som fælle ner
kring hverje sødt hjerte;
af julens sang, som blinder klar
och annerk og underbar
for hverje menneske snævre.

Till hals

Stormen hviher så skummet så
skyhøgt fra færende vagen;
stormen till trois dock fæmt det går
så det knasker i tælden och vagen.
Nog søker vel halvet att drage mig ner,
med færende makter, men jag blott ler,
så tryk og hoppløst i hagen.

Jag slæpper ej rodet, om ælven jag ser
drivende vrag og spilltor.
Tænker och hopper att fæmten ser
stærkere menneskeovfor.
Och skulle trois allt jag kuser min mæste,
jag blir på min post, om ælven den sæte,
niss døden fra pikken mig skiljer.

Jag är van vid att våga med stormen en
dust,

van vid att seglen få refva.

Dock styr jag min farkost med lif och med
lust,

trots allt jag på färd får upplefva.

Jag kryssar kring skären med vaner hand,

och muntras af fyren, som blinkar från
land,

fast bränningar våldsamt sig häfva.

Ej rädes jag vågornas vilda lek

eller hotfulla stormar, som ryta.

Jag känner ej hinder, ej hat eller svek,

eller något min vilja kan bryta.

Jag är herre på min båt, flaggan hissar
jag opp.

När jag närmar mig land, skall den svaja
i topp,

och alltjämt, se'n jag ankrat min skuta.

— o —

Jag är van vid att våga med stormen en
dust,

van vid att segla i reva.

Dock styr jag min farkost med lit och med
lust,

trots allt jag på färd lär uppleva.

Jag kryssar kring skären med vänst hand,
och munnas af lyten, som blinkar från

land,

fäst brännningar våldsamt sig härla.

Ej rådes jag vågoras vilja lek

eller hotfulla stormar, som ryta.

Jag känner ej hinder, ej hat eller svik,

eller något min vilja kan bryta.

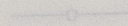
Jag är beredd på min båt, lägga hissar

jag opp.

När jag närmar mig land, skall den svaja

i topp,

och alljämt, se'n jag ankrat min stena.

I vemodsfulla stunder

Helt vemodsfullt jag suttit
så mången, mången gång,
på stenarna vid stranden
och hört på vågens sång.
Hvad suckande den sade,
var endast återbud
från hjärtat mitt, hvars strängar
gaf vemodsfulla ljud.

Så satt jag där och drömde
så underligt ibland,
och blicken följde hafvet
långt bort till molnens rand.
Och drömmande jag följde
månen på hans färd
och tänkte på vår stora
och underliga värld.

Då tycktes röster tala
så längtansfullt i mig,
och starkare blef stämman
och mera innerlig.
Och hafvets dofva suckar
tillhvisade mig mod.
Det visste, att jag ville
bli mera mild och god.

I vemodfulla stunder

Helt vemodfullt jag söt till
 så många, många gånger
 på stenarna vid stranden
 och hört på vågens sång.
 Livad suckande den sade
 var endast återbud
 från hjärtat mitt, hvares strängar
 gal vemodfulla ljud.

Så satt jag där och drömde
 så underligt ibland,
 och blicken följde halvet
 långt bort till molnens rand.
 Och drömmande jag följde
 månen på hans länd
 och tänkte på vår stora
 och underliga värld.

Då tycktes röster talas
 så långsamfullt i mig,
 och starkare blev stämman
 och mera innerlig.
 Och halvet dotter suckar
 tillnärmade mig mod,
 Det visste, att jag ville
 bli mera mild och god.

I skog, på bärg, i dalar,
på hvarje liten stig
de goda röster talte
bevekande till mig.
Jämt glatt jag hernåt vandrar
så viss om segerlön,
blott för att återvända
besviken ner till sjön.

Och hvita segel svällde
och gledo lätt förbi.
Den djupa tystnad söfde
mig mer i drömmeri.
Och tysta skuggor höljde
i dunkel en och hvar
och mörkret kom och fann mig
på stranden ännu kvar.

Nu många år ha svunnit
och dagar likaså,
se'n jag i Sverge drömde
vid böljorna de blå.
I fjärran land jag drömmer
numer om Nordanland.
Jag längtar. Ack, det gör mig
så vemodsfull ibland.

— o —

I skog på bärg i dalar,
på hvarje liten stig
de goda röster talle
besvande till mig.
Jämt glatt jag hemåt vandrar
så viss om segerlön,
blott för att återvända
besviken ner till sjön.

Och hvita segel svällde
och glædo lätt förbi.
Den djupa tystnad söjde
mig mer i drömmen.
Och tysta skuggor höjde
i dunkel en och hvar
och mörkret kom och lann mig
på stranden ännu kvar.

Nu många år ha svunnit
och dagar likaså,
sen jag i Sverige drömde
vid böljorna de blå.
I fjärran land jag drömmar
numret om Nordenland.
Jag längtar. Åh, det gör mig
så vemodslull ibland.

Den sista rosen

Den sista rosen, den vackert röda
af hösten bruten har bärgats in.
Af hela fånget, som nu är döda,
har endast denna fått blifva min.

Du lilla älskling, det fattas bara,
du skulle vissna och dö hos mig.
Min egen blomma, du söta, rara,
hvert tror du väl jag vill sända dig?

Nu bär det af upp till höga norden,
med kära hälsningar dit från mig.
Där är mitt hem! Där är fosterjorden,
det landet dit jag nu sänder dig.

Och när du hunnit hem öfver hafven
så har jag skrivvit i bref till mor —
att du skall bäddas djupt ner i grafven
där far har slumrat allt se'n jag for.

Kanske att snö re'n betäcker kullen,
men det lär intet bekomma dig,
ty du skall sofva hos far i mullen
och dofta återseendets hopp för mig.

Farväl; nu skall dig och bref jag skicka,
med hälsningarna, du vet, från mig
till mor och far från deras egen flicka,
och gif dem kyssen, jag gaf åt dig.

Den sista rosen

Den sista rosen, den vackert röda
af hösten bruten har bärgats in.
Af hela länglet, som nu är döda,
har endast denna fått blifva min.

Du lilla älskling, det fattas bara,
du skulle vinnas och dö hos mig.
Min egen blomman, du söta, rara,
hvart tror du väl jag vill sända dig?

Nu bär det af sig till höga nornden,
med kära hälsningar dit från mig.
Där är mitt hem! Där är fötterjorden,
det landet dit jag nu sänder dig.

Och när du hunnit hem öfver havnen
så har jag skrivit i bref till mor —
att du skall sådåns djupt ner i gräven
där far har slumrat till se'n jag för.

Kanske att se'n be'räcker kullen,
men det får inte bekommas dig.
Ty du skall sovas hos far i mulden
och dotts återvändels hopp för mig.

Farväl; nu skall dig och bref jag skicka,
med hälsningarna, du vet, från mig.
Till mor och far från detas egen flicka,
och gif dem kyssen, jag gaf åt dig.

En gång vid min bår

Den skall blommor rikligt hölja,
äfven uti grafven följa,
söfva, dofta ljuft för mig.
Hölja helt det varma hjärta
som fått ro från all den smärta,
som det mött på vandringsstig.

Jag skall slumra, sluta drömma;
tårarna af saknad — ömma,
kärleksfulla dock mig när,
droppa sakta på min kista
ifrån hjärtan, som vill brista
för jag ligger kall på bår.

Det skall droppa ångerns tårar,
som det alltid gör — från dårar,
hvilka förr sin hyllning glömt.
Men jag blir dock glad att sona,
stryka öfver och förskona
dem från hämd, jag kanske drömt.

Och *det* skall mitt läger fylla
med de ting som kan förgylla,
göra ensamheten god.
Vackra tankar, rättesnöre,
modersböner, som gått före,
lysa genom dödens flod.

En gång vid min bår

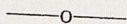
Den skall blommar rikligt hölja,
älvor ut gräven följa,
sövas, dofta ljult för mig.
Hölja helt det varms hjerta
som lätt ro från all den smärta,
som det mött på vandringssteg.

Jag skall slumra, sluta drömma;
tårarna af sknad — ömma,
kärleksfulla dock mig när,
droppa sakta på min kista
ifrån hjärtan, som vill brista
för jag ligger kall på bår.

Det skall droppa ångers tårar,
som det alltid gör — från dörar,
vilka för sin hyllning gömma,
Men jag blir dock glad att sona,
stryka öfver och försköna
den från hämd, jag kanske drömmar.

Och det skall mitt läger fylla
med de ting som kan förgylla,
göra ensamheten god.
Vackra tankar, rännare,
modersbönor, som gått fört,
lysas genom dödens flod.

Så jag glider ut ur tiden
hän till glädjen, lyckan, friden,
ifrån tårar, sorg och strid.
Djupt i jordens tysta sköte,
där blott andar stämma möte
bidar jag i ro min tid.

Tysta tankar

I djupa, tysta tankar jag hör en melodi
af fågelvingars susning som fara mig förbi.
Och mina tankar ila till flydda dar igen,
då samma vingslag hördes från smärtans bleke vän.

Som sjukas vän och syster jag satt i sjukhussal
och såg hur döden skörda' oräkneliga tal.
Jag kände kylan svepa, då ängeln for igen.
Jag hörde samma susning jag hör i fjärran än.

Fast mången honom vänta', han likväl fruktad var,
ty rosorna dem tog han och lämna' liljor kvar.
Och mången af dem såg jag i döden gå med mod,
men mången ock med fruktan steg ned i dödens flod.

Och tyst går tanken vida till evigheten lång;
när manne ängeln kommer och hämtar mig en gång?
Närhålst han önskar komma, uppå hans vinge len
jag somna vill och vakna vid morgonrodnans sken.

Så jag glider ut ur tiden
hän till glädjen, lyckan, friden,
lirån tårar, sorg och strid.
Djup i jordens tyta sköte,
där blott andra sännuma möte
bidar jag i ro min tid.

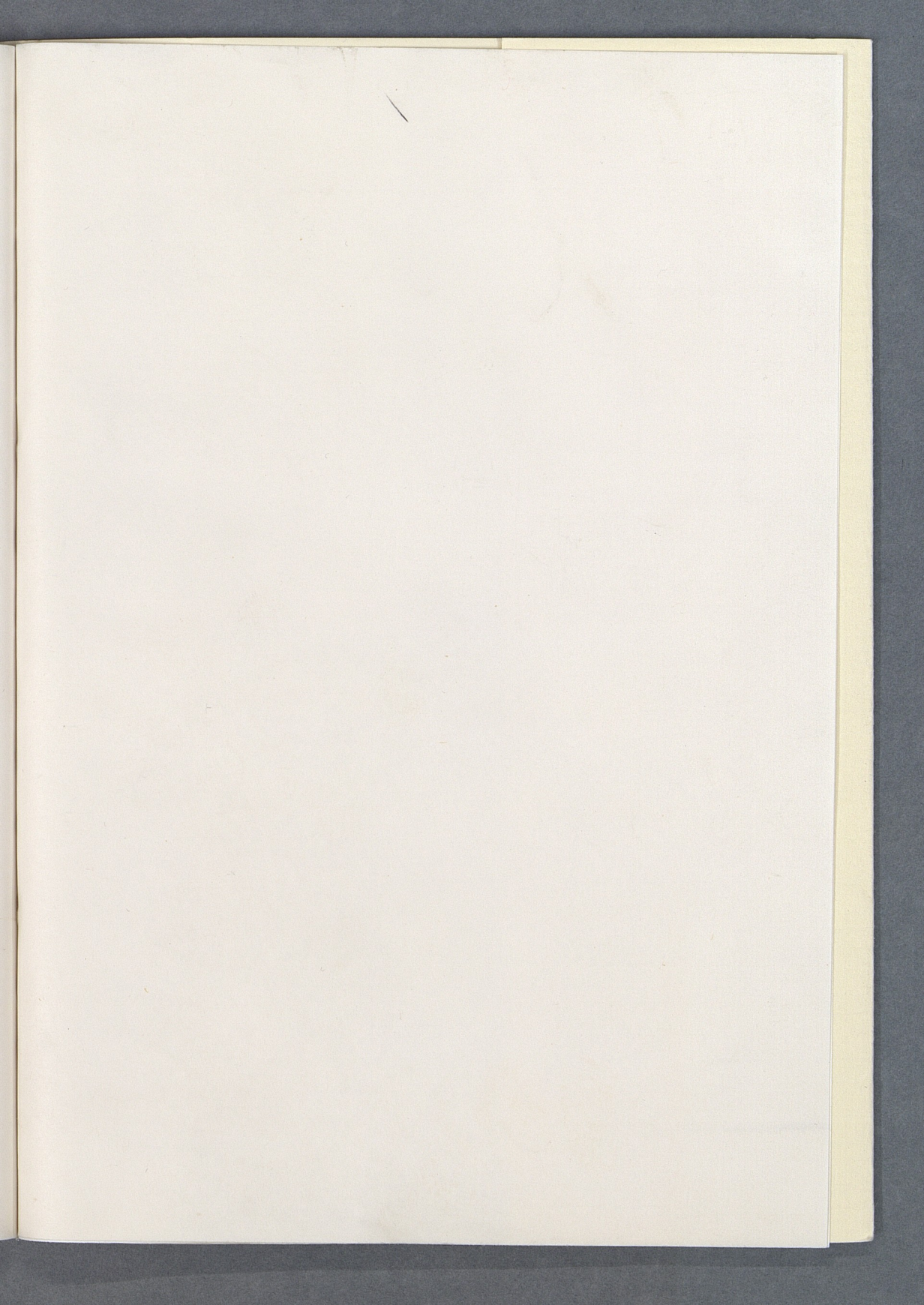
Tyta tankar

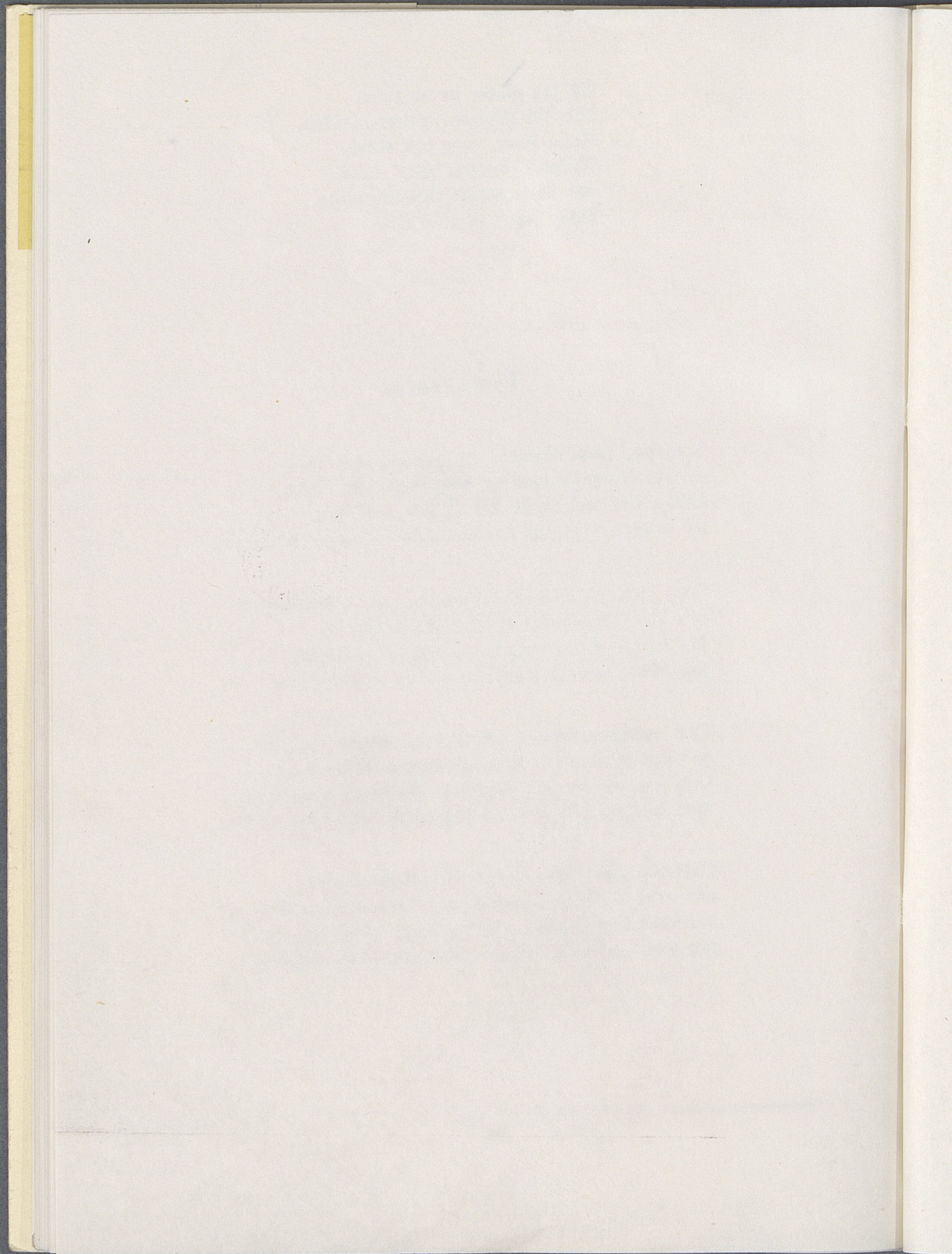
I djupa, tyta tankar jag hör en melodi
af lägelingsars susning som tala mig förbi.
Och mina tankar äro till flydda där igen,
då samma vingslag hördes från snärtans bleke vän.

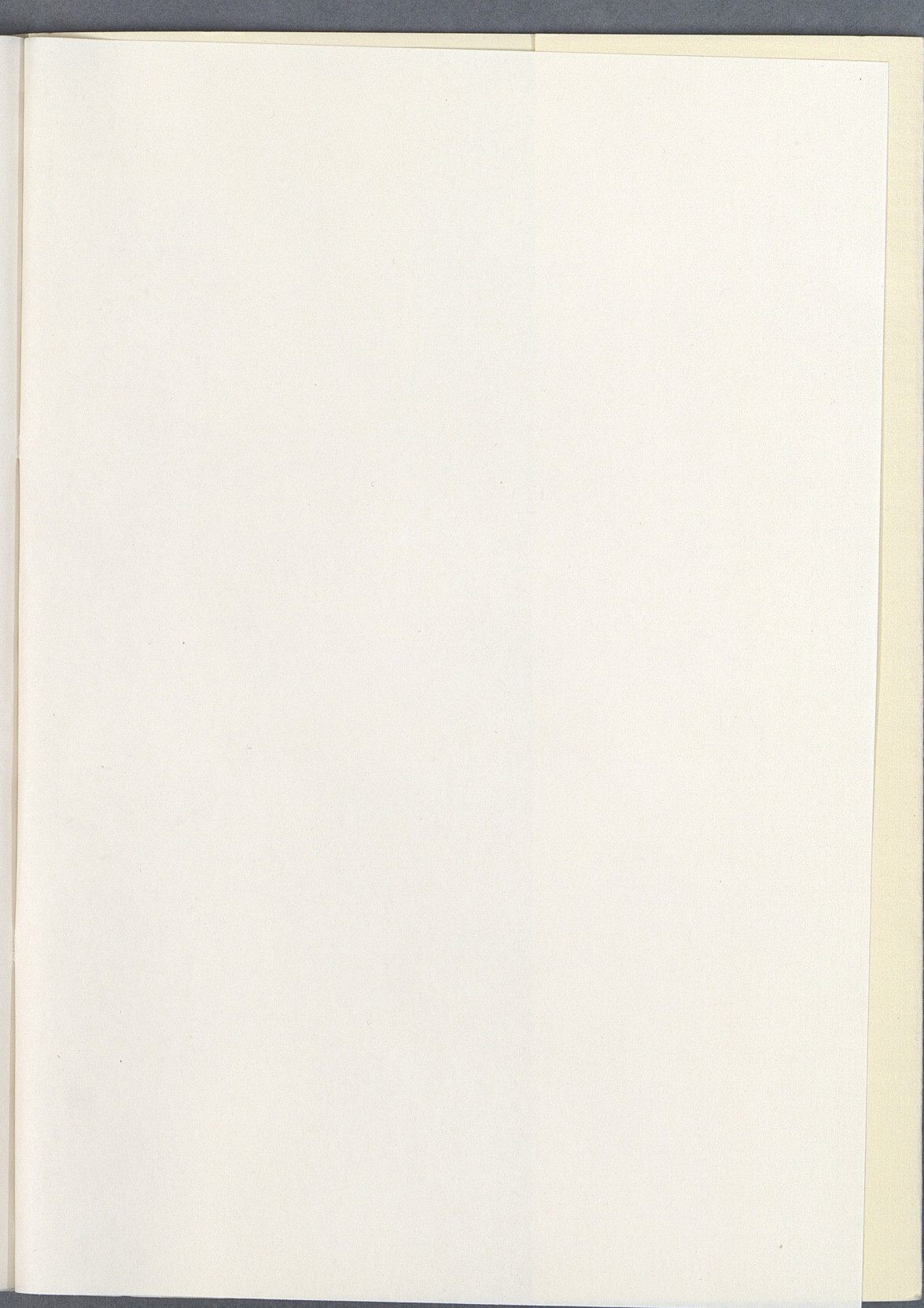
Som sjukas vän och syster jag satt i sjukhusall,
och såg hur döden skörda, oräkneliga tal,
jag kände kylan svepa, då ängeln for igen,
jag hörde samma susning jag hör i fjärran än.

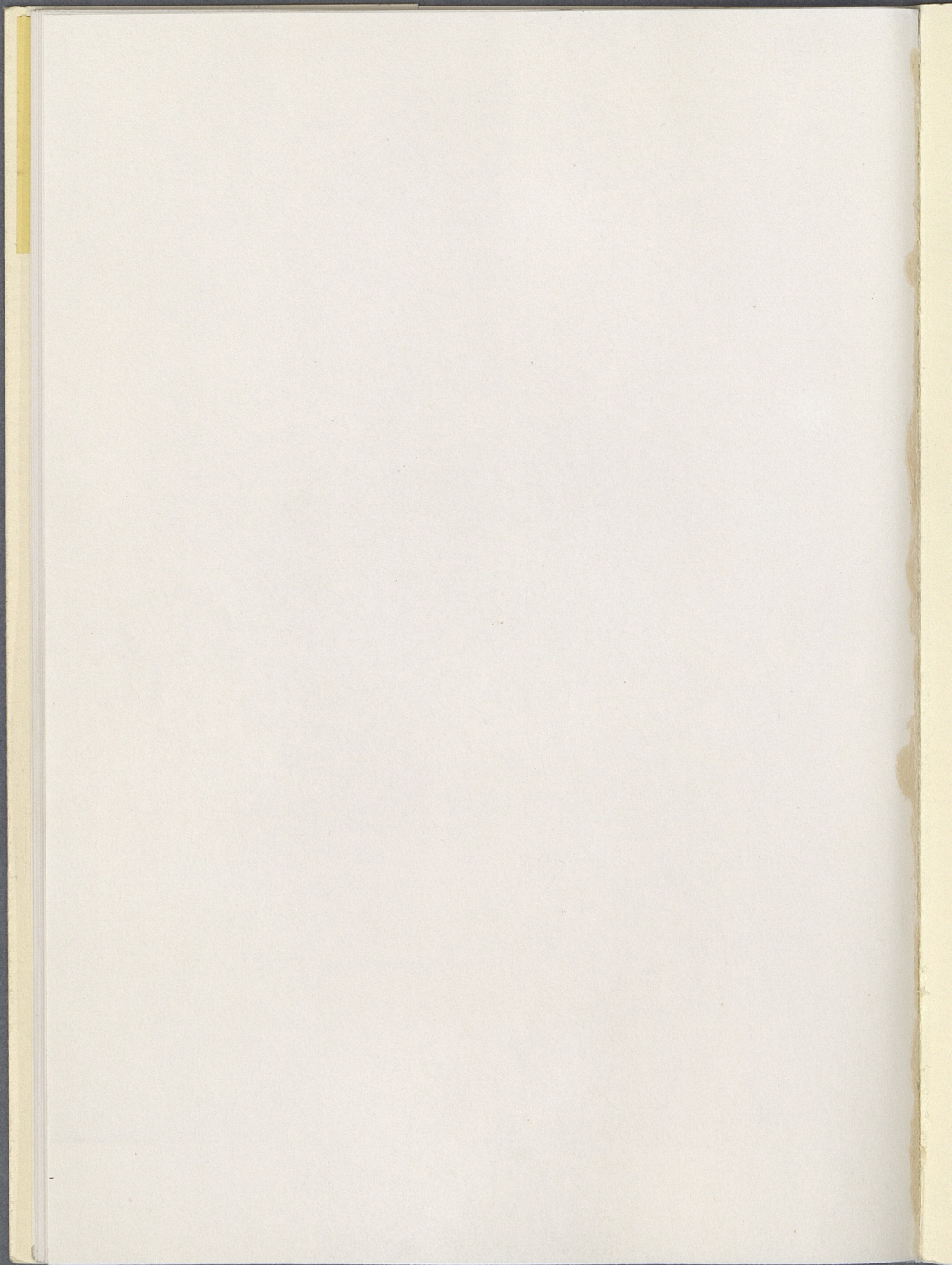
Fäst någon hörens vänta, han likväl fruktad var,
ty rosorna dem tog han och lämnas, liljor kvar,
Och många af dem såg jag i döden gå med ned,
men många och med fruktan steg ned i dödens flod.

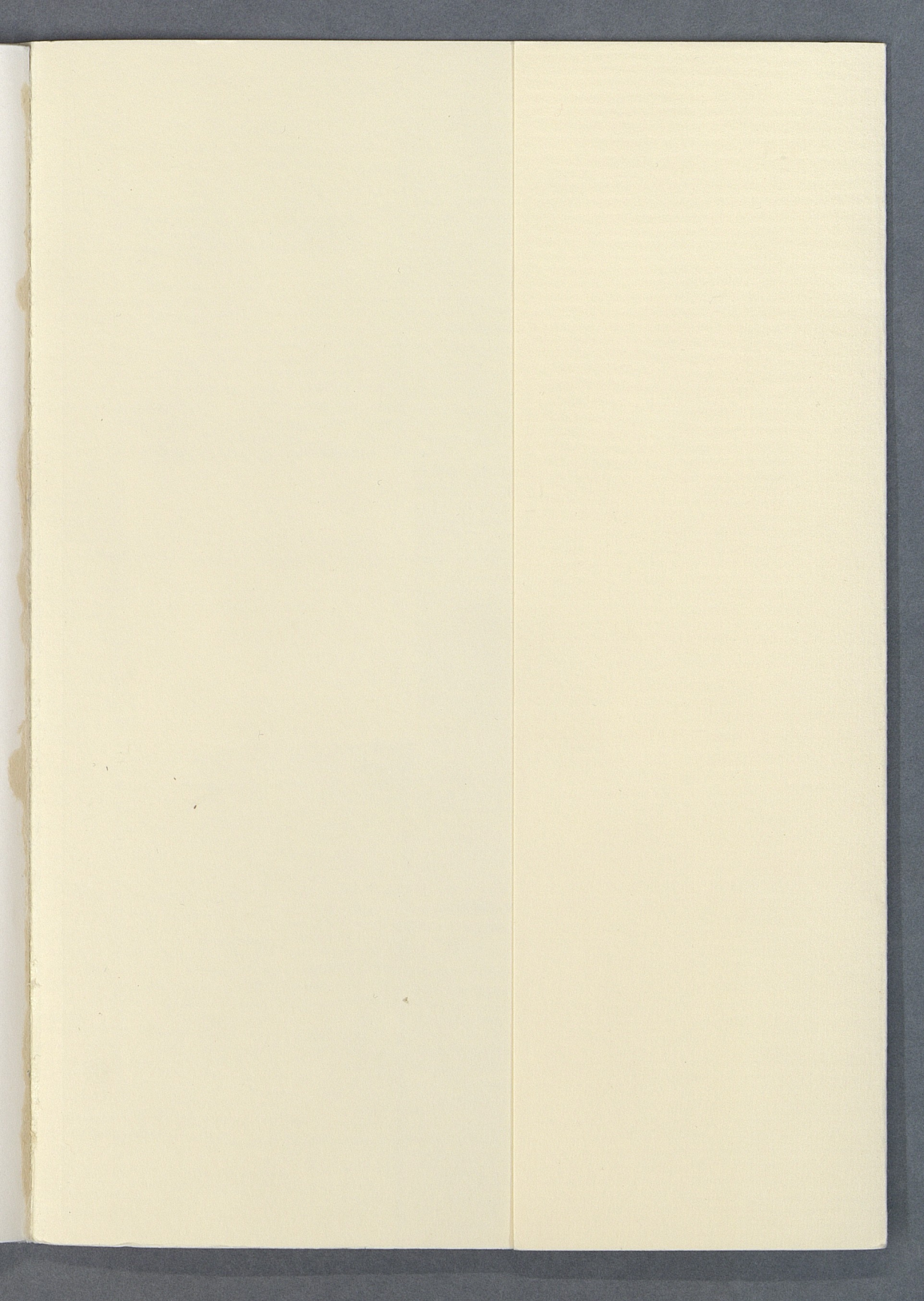
Och det går tanken vida till evigheten lång,
när minne ängeln kommer och hämtar mig en gång?
Närhelst han önskar komma, uppå hans vinge len
jag somna vill och vänta vid morgonrodnas sken.

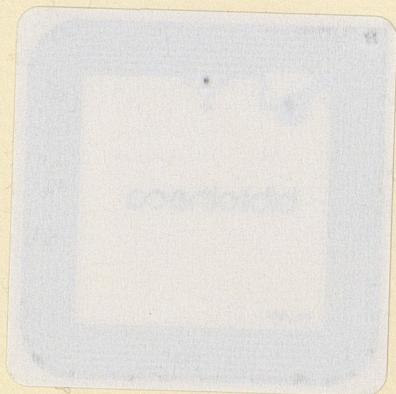

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 053 312

www.books2ebooks.eu